

[L. D. Rasmussen.]

faktisk repræsenter Meningerne ude i Landet. Den højtærede Minister stiller altsaa Forslag om at bruge et vist Beløb, faar Medhold af Folketingets Flertal, men Landstingets Flertal siger: Nej, holdt, min Ven, selv om du kun har Brug for de og de Penge efter din egen Mening og paa dit eget Ansvar, skal du alligevel have nogle flere, og du skal have godt og vel 1 Mill. Kr. mere, end du selv ønsker.

Jeg ved egentlig ikke, hvad man mener dermed; jeg ved ikke, hvorledes man vil bære sig ad med at hævde et virkeligt Ansvar overfor en Minister, naar man tvinger ham til at bruge flere Penge, end han selv ønsker. Og jeg forstaar endnu mindre, at man vil gøre det paa samme Tid, som man benytter alle mulige og næstendels ogsaa umulige Lejligheder til at kræve af Ministrene, at de skal vise Sparsommelighed; alligevel skal en Minister tvinges til at bruge godt og vel 1 Mill. Kr. mere, end han mener han har Brug for og mener at kunne forsvare at nøjes med i sin Administration!

Det er beklageligt, at dette har fundet Sted, det er beklageligt, at der skal ske saa skarpe Meningsudvekslinger mellem de to høje Ting. Men det forekommer mig, at det høje Landsting i hvert Fald godt kunde blive ved det, der rent politisk kan tvistes om. Sagligt skal Landstinget blive fra Bevillingerne, og blandt de saglige Bevillinger regner jeg i høj Grad de 3,4 Mill. Kr., thi her drejer det sig om at skaffe mere Beskæftigelse for en Masse Mennesker, det drejer sig om at faa foretaget Udstykninger, som vil betyde en Vinding for den danske Nation, idet Jorden bliver udnyttet i højere Grad end ellers. Det er rent sagligt, det er rent praktisk, men trods alt kører man op med den politiske Vogn midt i det hele, og dette gøres af det rolige, overvejende og sagkyndige Landsting!

Hans Nielsen: Det afgørende for det høje Ting i denne Situation er efter min Formening, at Landstinget har ændret Finansloven, og jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Spørgsmaal, det drejer sig om. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal forsøgte et Forsvar for det høje Landsting. Jeg siger udtrykkeligt, at det ærede Medlem *forsøgte* et Forsvar; jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem krympede sig ved det, men det ærede Medlem søgte at undskylde Landstinget alligevel, og det ærede Medlem gjorde den Bemærk-

ning: Hvorfor skulde Landstinget have Finansloven, hvis det ikke kunde ændre den? Ja, det ærede Medlem har maaske ikke i Øjeblikket haft en klar Forstaaelse af Rækkevidden af den Bemærkning, han der gjorde. Thi det er jo en gammel Bemærkning; det vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa. Mig bekendt benyttede Estrup den selv samme Vending til at forsvare Landstingets Optræden; han hævdede overfor Folketinget, at der ikke var nogen Mening i, at Finansloven skulde til Landstinget, hvis Landstinget ikke kunde ændre den, og saa vidt jeg husker, benyttede Konseilspræsident Hørring den selv samme Talemaade, da han havde taget den i sin Tid meget omtalte Bevilling til Brisantgranaterne.

Nu kommer det ærede Medlem og gentager, hvad Fortidens konservative Førere og Ministre har udtalt. Det er i Virkeligheden det eneste, han fører i Markken til Forsvar for Landstingets Handlemaade, og det forstaar jeg særdeles godt, thi det ærede Medlem kan jo ikke paa Grundlag af Venstres Historie — den kender han saare vel, jeg henviser til, hvad Statsrevisor Madsen-Mygdal, hvad Chr. Berg, hvad Holstein-Ledreborg og hvad J. C. Christensen har sagt om disse Spørgsmaal i sin Tid, og det ærede Medlem kan jo ikke paa det Grundlag komme og sige noget andet til Forsvar for Landstingets Handlemaade, end hvad han har sagt her.

Nu, hvis det kun drejede sig om, at Landstinget havde slettet en Bevilling, vilde jeg maaske ikke gaa saa strengt i Rette med det ærede Medlem om Landstingets Optræden. Men her sker dette, at Landstinget indsætter en Bevilling paa Finansloven, en Bevilling, som de paa Forhaand ved at Flertallet i denne Sal aldrig vilde godkende, undtagen det var i den Tvangssituation, som de er i i Øjeblikket, en Bevilling, som — det ved det ærede Medlem — er uden Bund i Befolkningens store Flertal. Det ærede Medlem kan jo ikke have glemt, at det Flertal, der sidder her, havde godt og vel 100 000 Vælgere flere, end Landstingsflertallet havde, ved sidste Folketingsvalg. Og selv om man tager til Sammenligning Tallene for Landstingsvælgerne og lægger dem sammen for de to sidste Valg, er der et Flertal af Vælgere imod Landstingsflertallet.

Bragt i Mindretal paa alle Omraader kommer man alligevel her og kaster dette Brandstof ind i Forhandlingen i det Øje-